

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Arquebisbe electe de Sevilla i
Administrador diocesà de Terrassa

Pregar per les vocacions

Diumenge passat vàrem celebrar la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, i vaig tenir el goig d'ordenar tres nous diaques al servei de la diòcesi, formats en el nostre Seminari diocesà.

Això m'ha portat a la memòria una conversa recent. Fa poc vaig estar administrant el sagrament de la confirmació en una parròquia de la nostra diòcesi i el pare d'un dels nous confirmats em va acompanyar a casa després de la celebració. Pel camí em va explicar que té tres fills i que cada dia resa amb la seva esposa demanant al Senyor que en cridi almenys un d'ells pel camí del sacerdoci. Li vaig respondre que feia molt bé, que una vocació sacerdotal en una família és un do de Déu.

També vàrem recordar en la conversa alguns principis generals: que la vocació és iniciativa de Déu, que tota persona que arriba a aquest món té una vocació, la seva; que cadascú ha de descobrir la pròpia vocació i seguir-la, perquè no es tracta d'omplir els seminaris i noviciats sinó d'ajudar cada persona a descobrir el seu propi camí; que pròpiament no hi ha crisi de vocació, perquè Déu segueix cridant, sinó un problema de sordesa, de dificultat de percebre la crida, ja sigui pels sorolls exteriors o per la dispersió interior; i que cal ajudar i acompanyar els infants i els joves a madurar en la vida cristiana.

Però allò que em va quedar més gravat va ser la il·lusió d'uns pares per tenir un fill sacerdot i resar perquè el Senyor els concedeixi aquesta gràcia. No tinc cap dubte que la principal activitat de la pastoral vocacional de l'Església és la pregària, ja que reconeixem que les vocacions són do de Déu i així li ho demanem. Quan el Papa Sant Pau VI va instituir

la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, va subratllar que l'Església no és la font de les vocacions, sinó que la seva tasca fonamental és pregar per les vocacions, com a do de Déu que són. Cal impulsar els fidels a tenir la humilitat, la confiança, la valentia de pregar amb insistència per les vocacions, d'invocar Déu perquè ens enviï sacerdots que puguin servir les nostres comunitats.

La pastoral vocacional és un element unificador de la pastoral general perquè ajuda cada persona a descobrir la crida de Déu i a donar una resposta, per a trobar el seu lloc en l'Església i en el món. És per això que ha d'estar en relació amb totes les altres dimensions de la pastoral. Per això cal una fecunda col·laboració amb l'àmbit juvenil i amb les famílies, de tal manera que els pares siguin els primers educadors vocacionals. És necessari implicar totes les realitats de la diòcesi: parròquies, comunitats, delegacions, grups, moviments i tots els membres de la comunitat diocesana.

Per a dur a terme tot aquest treball difícil i apassionant és imprescindible l'assis-

tència de sacerdots que acompanyin personalment i en grups vocacionals els infants i joves que mostrin signes de vocació.

També cal treballar a fons el sentit de pertinença a l'Església. No poden sorgir vocacions allí on no es viu un esperit autènticament eclesial. D'aquesta forma, cal integrar els joves a la parròquia, als moviments i a la vida de la diòcesi, i promoure activitats d'apostolat juvenil i associacions de joves.

El Papa Francesc en el seu missatge per a aquesta Jornada recordava i posava com exemple la figura de Sant Josep, i suggeria tres paraules clau per a la vocació: somni, servei i fidelitat. Exhorta a fer de Déu el somni de les nostres vides, per a servir-lo en els germans que ens han estat confiats, mitjançant un fidelitat que ja esdevé un testimoni, en una època marcada per opcions passatgeres i emocions que s'esvaeixen sense deixar alegria. Que Sant Josep, custodi de les vocacions, ens acompanyi un cop més amb cor de pare.

ENTREVISTA

Descobrir Jesús a la presó

ANGELINA PRENAFETA

L'Angelina Prenafeta és la directora del Centre d'Orientació Familiar (COF) del bisbat de Lleida i, des de fa 12 anys, com a voluntària de la Pastoral Penitenciària de la presó de Ponent, ofereix als interns i internes el suport i l'ajuda en el seu procés personal de reinserció a la societat. El seu servei és l'escolta: «s'ofereix als presos i les preses un espai de privacitat i confiança en una acollida atenta, comprensiva i respectuosa de la seva història personal», afirma.

Què li ha permès descobrir aquest voluntariat?

M'ha permès veure que cada persona guarda en el seu interior possibilitats i belleses sorprenents que malden per expressar-se. Més enllà dels fets viscuts, apareix una realitat: la certesa que l'ésser humà és bo. En el seu fons hi ha un espai d'innocència que mai res ni ningú pot macular: és la viva i real imatge de Déu. Quan la persona s'adona d'aquest espai sagrat que l'habita pot reconèixer la seva bondat, la seva identitat i essència. I s'hi identifica. A partir d'aquí tot canvia, tot té un nou sentit.

Com els mira Déu?

A la presó s'experimenta vivament la predilecció de Déu pels més pobres i desvalguts, i la meravella de la seva gràcia actuant en ells. La mirada de Déu és amor. Déu els veu en la seva possibilitat de desplegar-se fins a la plenitud a la que són cridats: esdevenir imatges del seu Fill, cadascú amb el seu rostre original i únic.

Ha vist canvis extraordinaris quan descobreixen Déu?

Quan el descobreixen, tot canvia. Molts d'ells no han pogut trobar la seva veritable imatge. Alguns el rebutgen, perquè el fan culpable de tots els mals. He vist canvis realment extraordinaris quan coneixen la persona de Jesús. Veure'l humà, proper, amorós, fent el bé a tothom, especialment als més desvalguts, és un gran descobriment. Veuen en Jesús el germà que com ells ha conegut el dolor i l'ha transcendit per l'amor. I els estima.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Cercant des de la inquietud juvenil

Un sacerdot, que ha sobrepasat els vuitanta-cinc anys, ha anat teixint, en l'exercici del seu ministeri, una xarxa d'amistats, de persones a qui ha acompanyat en els moments importants de la vida de fe: bateigs, primeres comunions, casaments, preparació de confirmacions, comiats exequials... La filla gran d'una d'aquestes famílies ha acabat els estudis universitaris, s'està preparant per rebre el sagrament de la confirmació i ha participat en un recés de cap de setmana. S'aplegaren un grup de joves amb inquietuds que cerquen el sentit de la pròpia vida i ho fan des de la fe cristiana, en la qual estan aprofundint: seguiment de Jesús, amor de Déu que ens estima; pregària de trobada fonda i testimoni que pot esdevenir servei als altres. Vida plena en el Senyor que ens projecta cap als altres, especialment cap als seus preferits, els més necessitats. «Simó Pere li respongué: Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna» (Jn 6,68).

Els organitzadors del recés demanaren a familiars i amics pregàries per a aquests joves, i un escrit per reforçar el sentit comunitari de l'encontre, el qual els seria lliurat durant l'experiència. L'ancià sacerdot, autor d'una d'aquestes missives, deia a la

jove: «Jo vaig tenir l'honor i el goig d'incorporar-te a la comunitat cristiana, batejant-te. I després va venir el dia de la teva primera comunió amb altres nens i nenes. I vas rebre el cos de Crist de les meves mans. Ja pots suposar el gust i devoció amb què ho vaig fer! [...] Finalment, quina agradable sorpresa les dues novetats de les quals em vas fer conèixer! La primera, la teva decisió de confirmar-te en la fe en Jesús i en la seva missió. Nou motiu de joia! I la segona, que entraves a formar part de la comissió pastoral de la teva paròquia, representant els joves. Bona tasca! De les dues novetats en dono moltes gràcies a Déu! Desitjo que aquest recés que has estat fent aquests dies et doni una forta empremta per anar esdevenint bona persona, convençuda cristiana i entregada col·laboradora en la missió del Crist. Déu et crida a fer molt de bé a moltes persones! Prego al Senyor perquè, amb la força del seu Esperit, sàpigues donar-hi una generosa resposta d'amor i de servei.»

Una mostra de bon acompanyament, en una experiència de recerca de sentit a la vida que des de la inquietud, el dubte o la certesa apropa al misteri de Déu.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Los sueños de Dios

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

¿Sueña Dios? Cuando brota del corazón, ¡soñamos! Cuando un padre sueña por su hijo, es por amor. El profeta Oseas (11,4) expresa con palabras tiernas el amor de Dios: «Con lazos humanos los atraje, con vínculos de amor. Fui para ellos como quien alza un niño hasta sus mejillas. Me incliné hacia él para darle de comer». Amor cuidadoso, propuesta del camino de encuentro con Él, sueño de amor hacia cada uno de nosotros.

La vida es un regalo, un don que Dios nos da. Es más, desde toda la eternidad, Él nos ha elegido y nos ha hecho hijos en su Hijo Jesús (Ef 1,4-5). Cristo ha venido para que tengamos vida y la tengamos en abundancia (Jn 10,10b).

La vida es un tesoro. El sueño de nuestra vida, para que sea plena, ha

de coincidir con el sueño de Dios sobre nosotros. Conocer, seguir y ser fiel a la voluntad de Dios en mi vida, la llena de sentido, la llena de amor.

El Santo Padre, en su mensaje para hoy, Jornada de oración por las vocaciones, nos estimula diciendo: «El Señor quiere forjar corazones de padres, corazones de madres; corazones abiertos, capaces de grandes impulsos, generosos en la entrega, compasivos en el consuelo de la angustia y firmes en el fortalecimiento de la esperanza.»

Que el Señor ayude «especialmente a los jóvenes en proceso de discernimiento, a realizar los sueños que Dios tiene para ellos». El seguimiento al Señor, como María, alegre y hace brotar el *Magnificat*.

Lectures de la missa diària i santoral

3 ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)

[1Co 15,1-8 / Sl 18 / Jn 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols. Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. □ Dimarts [Ac 14,19-28 / Sl 144 / Jn 14,27-31a]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

5. □ Dimecres [Ac 15,1-6 / Sl 121 / Jn 15,1-8]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Fojosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304), a Tesalònica.

6. □ Dijous [Ac 15,7-21 / Sl 95 / Jn 15,9-11]. Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

7. □ Divendres [Ac 15,22-31 / Sl 56 / Jn 15,12-17]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI); sant Benet II, papa.

8. □ Dissabte [Ac 16,1-10 / Sl 99 / Jn 15,18-21]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies; Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més d'altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radio-terapeutes; sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità; beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. Franciscanes dels Sagrats Cors.

9. □ Diumenge vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.)

[Ac 10,25-26.34-35.44-48 / Sl 97 / 1Jn 4,7-10 (o bé: 1Jn 4,11-16) / Jn 15,9-17 (o bé: Jn 17,11b-19)]. Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; també la d'Argeme (Còria). Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

DIUMENGE V DE PASQUA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 9,26-31)

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, i presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment convivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars. L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samària. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

Salm responsorial (21)

R. En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec.

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos. / En menjaran els humils fins a saciar-se, / lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen, / i diran: «Viu per molts anys».

Ho tindran present i es convertiran al Senyor / tots els països de la terra; / es prosternaran davant seu / gent de totes les nacions. / Fins les cendres de les tombes l'adoraran, / s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols. R.

Serà per a ell la vida que em dona, / els meus descendents li seran fidels. / Parlaran del Senyor a les generacions que vindran, / i anunciaran els seus favors als qui naixeran després, / i els diran: «El Senyor ha fet tot això». R.

Lectura de la primera carta de sant Joan

(1Jn 3,18-24)

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot.

Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 15,1-8)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo soc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dona fruit en mi, el Pare la talla, i la que dona fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo soc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi, no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus».

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 9,26-31)

En aquellos días, llegado Pablo a Jerusalén, trataba de juntarse con los discípulos, pero todos le tenían miedo, porque no se fiaban de que fuera discípulo. Entonces Bernabé, tomándolo consigo, lo presentó a los apóstoles y él les contó cómo había visto al Señor en el camino, lo que le había dicho y cómo en Damasco había actuado valientemente en el nombre de Jesús. Saulo se quedó con ellos y se movía con libertad en Jerusalén, actuando valientemente en el nombre del Señor. Hablaba y discutía también con los helenistas, que se propusieron matarlo. Al enterarse los hermanos, lo bajaron a Cesarea y lo enviaron a Tarso. La Iglesia gozaba de paz en toda Judea, Galilea y Samaria. Se iba construyendo y progresaba en el temor del Señor, y se multiplicaba con el consuelo del Espíritu Santo.

Salmo responsorial (21)

R. El Señor es mi alabanza en la gran asamblea.

Cumpliré mis votos delante de sus fieles. / Los desvalidos comerán hasta saciarse, / alabarán al Señor los que lo buscan. / ¡Viva su corazón por siempre! R.

Lo recordarán y volverán al Señor / hasta de los confines del orbe; / en su presencia se postrarán / las familias de los pueblos. / Ante él se postrarán los que duermen en la tierra, / ante él se inclinarán los que bajan al polvo. R.

Mi descendencia lo servirá; / hablarán del Señor a la generación futura, / contarán su justicia al pueblo que ha de nacer: / «Todo lo que hizo el Señor». R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Juan

(1Jn 3,18-24)

Hijos míos, no amemos de palabra y de boca, sino de verdad y con obras. En esto conoceremos que somos de la verdad y tranquilizaremos nuestro corazón ante él, en caso de que nos condene nuestro corazón, pues Dios es mayor que nuestro corazón y lo conoce todo. Queridos, si el corazón no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada.

Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 15,1-8)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Yo soy la verdadera vid, y mi Padre es el labrador. A todo sarmiento que no da fruto en mí lo arranca, y a todo el que da fruto lo poda, para que dé más fruto. Vosotros ya estáis limpios por la palabra que os he hablado; permaneced en mí, y yo en vosotros. Como el sarmiento no puede dar fruto por sí, si no permanece en la vid, así tampoco vosotros, si no permanecéis en mí. Yo soy la vid, vosotros los sarmientos; el que permanece en mí y yo en él, ese da fruto abundante; porque sin mí no podéis hacer nada. Al que no permanece en mí lo tiran fuera, como el sarmiento, y se seca; luego los recogen y los echan al fuego, y arden. Si permanecéis en mí y mis palabras permanecen en vosotros, pedid lo que deseáis, y se realizará. Con esto recibe gloria mi Padre, con que deis fruto abundante; así seréis discípulos míos.»

«Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

«El vi alegre el cor de l'home», canta el salmista (Sl 103). Per això, en la Bíblia, el vi és sinònim de festa i de felicitat, i Déu promet, per mitjà del profeta Isaïes, que a la fi dels temps prepararà per a tots els pobles un festí de menjars suculents i de vins de solera (Is 25). També a Isaïes, la vinya representa el poble d'Israel del qual Déu, el vinyater, en té cura (Is 5). En aquesta línia, els evangelis sinòptics ens transmeten la paràbola dels vinyaters homicides, on la vinya representa el conjunt del poble creient, a mercè dels seus mals dirigents (Mc 12).

Segons l'Evangeli de Joan, a Canà de Galilea i en el context d'una festa de nocces, Jesús és capaç d'oferir el vi millor, aquell que prové de l'aigua de les purificacions de l'antiga Aliança, per convertir-se en el vi de solera del banquet de la nova Aliança. El signe del vi serà capaç de desvetllar la fe dels seus deixebles en Jesús (Jn 2,1-11). I és que l'Evangeli de Joan aporta una nova profunditat: la vinya ja no és Israel, sinó Jesucrist, de la qual tots els seus deixebles som les sarments. Jesús és el Cep veritable: l'autèntic i fiable, aquell que només pot provenir de Déu mateix. Jesús és el Cep plantat per Déu a la terra; i aquí ressona el misteri de l'Encarnació. La imatge de la vinya deixa clar que Jesús, el Fill encarnat, s'ha fet inseparable dels seus sarments, els deixebles; i manifesta la unitat d'ells amb Jesús i en Jesús.

Això comporta una gran exigència: el sarment, unit a la vinya, que és Crist, plantat a la terra, que és la humanitat, vivificat per la saba, que és l'Esperit, i treballat pel vinyater, que és el Pare... ha de donar fruit, i fruit abundant. D'aquí la necessitat d'esporgar, és a dir, de convertir el cor, per tal d'arrencar allò que està sec, i deixar allò que és tendre i ple de vida. El procés de neteja i de conversió sempre és dolorós, però summament necessari; afecta la comunitat cristiana en el seu conjunt, però ens afecta també, i sobretot, a cada cristià en particular; un procés de conversió que dura tota la vida.

La finalitat de la conversió és la de llevar fruit: obtenir un raïm abundant, sa i ple de suc, que doni bon vi: el vi de la nova Aliança i de l'amor. Aquell que el mateix Jesús va proveir amb generositat a Canà, i que ara hem d'aportar nosaltres. Només si restem sempre en Crist i amb Crist, la nostra vida serà capaç d'omplir el calze de la nova aliança per fer del vi de la fe la sang de Crist vessada per a la salvació del món.

VIDA DIOCESANA

Activitats de l'Administrador diocesà

Aquest diumenge 2, a les 12 h. Missa de festa patronal a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola del Vallès.

Dissabte 8, a les 18 h. Confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de les Fonts de Terrassa.

Diumenge 9, a les 12.30 h. Confirmacions a la parròquia de Santa Maria d'Ullastrell.

organitzat per la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola, seguint totes les mesures marcades per les administracions.

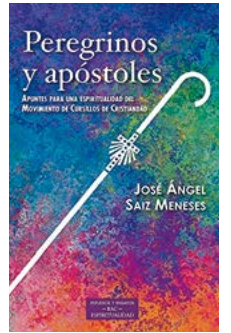
Ordenació de diaques. El diumenge 25 d'abril, a les 18 h, Mons. Saiz Meneses presidí la celebració de l'Eucaristia a la Catedral i conferí l'orde del diaconat a Jacob Espín Ordás, Joan Hernández Plaza i Jan Martínez Alonso, seminaristes diocesans. La celebració va ser retransmesa pel canal *YouTube* del Bisbat de Terrassa. Mn. Jacob Espín està destinat a les parròquies del Sant Esperit, i de Sant Valentí de Terrassa; Mn. Joan Hernández, al Seminari diocesà i a la parròquia de la Sagrada Família de Terrassa;

i Mn. Jan Martínez a la parròquia de Sant Vicenç de Mollet del Vallès.

Renovació del Vot de Poble de la Garriga a la Mare de Déu de Puiggraciós. El diumenge 25 d'abril, a la Parròquia de Sant Esteve de la Garriga, va tenir lloc la renovació del Vot de Poble a la Mare de Déu de Puiggraciós. Enguany, la Missa es va celebrar a l'església parroquial amb la imatge de la Mare de Déu baixada del santuari.

to de Cursillos de Cristiandad, de Mons. José Àngel Saiz Meneses. Biblioteca de Autores Cristianos (BAC), Madrid 2020. Mons. Saiz Meneses, Arquebisbe electe de Sevilla i Administrador diocesà de Terrassa, és Consiliari nacional del Moviment de Cursillos de Cristiandad i Assessor espiritual del Grup europeu del Moviment de Cursillos de Cristiandad. El llibre va ser presentat a Madrid el 2 de febrer de 2020. El confinament causat per la pandèmia ha impedit l'acte de presentació a Terrassa.

Notícies

Recés d'Effetà. Del 15 al 18 d'abril a la Conreria tingué lloc un recés d'Effetà

Agenda

Concert n. 239 a Marata. Música per a guitarra d'autors catalans i espanyols, a càrrec de Javier García Moreno, guitarra. Diumenge 9 de maig, a les 11 h, a la parròquia de Santa Coloma de Marata (Les Franqueses del Vallès).

Llibre

Peregrinos y apóstoles. Apuntes para una espiritualidad del Movimien-

REMAD MAR ADENTRO

Rezar por las vocaciones

El domingo pasado celebramos la Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones, y tuve el gozo de ordenar tres nuevos diáconos al servicio de la diócesis, formados en nuestro Seminario diocesano.

Esto me ha traído a la memoria una conversación reciente. Recientemente estuve administrando el sacramento de la confirmación en una parroquia de nuestra diócesis y el padre de uno de los recién confirmados me acompañó a casa después de la celebración. En el camino me explicó que tiene tres hijos y que cada día reza con su esposa pidiendo al Señor que llame al menos a uno de ellos por el camino del sacerdocio. Yo le respondí que hacía muy bien, que una vocación sacerdotal en una familia es un don de Dios.

También recordamos en la conversación algunos principios generales: que la vocación es iniciativa de Dios, que toda persona que llega a este mundo tiene una vocación, la suya; que cada uno debe descu-

brir la propia vocación y seguirla, porque no se trata de llenar los seminarios y noviciados, sino de ayudar a cada persona a descubrir su propio camino; que propiamente no hay crisis de vocación, porque Dios sigue llamando, sino un problema de sordera, de dificultad de percibir la llamada, ya sea por los ruidos exteriores o por la dispersión interior; y que hay que ayudar y acompañar a los niños y jóvenes a madurar en la vida cristiana.

Pero lo que me quedó más grabado fue la ilusión de unos padres por tener un hijo sacerdote y rezar para que el Señor les conceda esa gracia. No tengo duda alguna de que la principal actividad de la pastoral vocacional de la Iglesia es la oración, por la que reconocemos que las vocaciones son don de Dios y como tal se lo pedimos. Cuando el Papa San Pablo VI instituyó la Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones, subrayó que la Iglesia no es la fuente de las vocaciones, sino que su tarea fundamental

es orar por las vocaciones, como don de Dios que son. Es preciso alentar a los fieles a tener la humildad, la confianza, la valentía de rezar con insistencia por las vocaciones, de llamar al corazón de Dios para que nos dé sacerdotes que puedan servir nuestras comunidades.

La pastoral vocacional es un elemento unificador de la pastoral en general porque ayuda a descubrir la llamada de Dios y a dar una respuesta, para encontrar su lugar en la Iglesia y en el mundo. En consecuencia, debe estar en relación con las demás dimensiones de la pastoral. Por eso es necesaria una fecunda colaboración con el ámbito juvenil y con las familias, de tal manera que los padres sean los primeros educadores vocacionales. Es necesario implicar a todas las realidades de la diócesis: parroquias, comunidades, delegaciones, grupos, movimientos y todos los miembros de la comunidad diocesana.

Para llevar a cabo todo este difícil y apasionante trabajo es impres-

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Arzobispo electo de Sevilla y
Administrador diocesano de Terrassa

cindible la asistencia de sacerdotes que acompañen personalmente y en grupos vocacionales a los niños y jóvenes que muestren brotes de vocación. También hay que trabajar a fondo el sentido de pertenencia a la Iglesia y el amor a la Iglesia. No pueden surgir vocaciones allí donde no se vive un espíritu auténticamente eclesial. De esta forma, hay que integrar a los jóvenes en la parroquia, en los movimientos y en la vida de la diócesis, y promover actividades de apostolado juvenil y asociaciones de jóvenes.

El Papa Francisco en su mensaje en esta Jornada nos recordaba y ponía como ejemplo la figura de San José, y sugería tres palabras claves para la vocación: sueño, servicio y fidelidad. Exhorta a hacer de Dios el sueño de nuestras vidas, para servirlo en los hermanos que nos han sido confiados, mediante una fidelidad que es ya en sí misma un testimonio, en una época marcada por opciones pasajeras y emociones que se desvanecen sin dejar alegría. Que San José, custodio de las vocaciones, nos acompañe una vez más con corazón de padre.